

vislosti škody s případným zaviněním žalovaného, nýbrž škoda by byla následkem tohoto poškození. Nazírá-li se na věc s tohoto hlediska, nutno přisvědčiti názoru žalovaného, že zábradlí nebylo vadné a že žalovaný nemá viny na žalobcově úrazu.

Čís. 8940.

Udělení příklepu (jeho poznámka v pozemkové knize) není na závadu zřízení (nabytí) nadzástavního práva na hypotekárních pohledávkách vážnoucích na vydražené nemovitosti.

Pozdější postup zastavené pohledávky není právu nadzástavního věřitele na újmu a jest proti němu bezúčinný.

(Rozh. ze dne 4. května 1929, R I 286/29.)

Ve vložce 82, která byla dne 12. února 1925 ve vnucené dražbě příklepnuta U-ové, bylo zaznamenáno právo zástavní pro pohledávku Alexandra J-a ve výši 25.000 Kč. Toto právo zástavní bylo spraveno pouze ohledně 15.000 Kč. Na tuto knihovně zajištěnou pohledávku vymohla si pak firma R. usnesením ze dne 30. dubna 1926 nadzástavní právo k vymáhání vykonatelné pohledávky 17.000 Kč. Při dodatečném rozvrhu nejvyššího podání přikázal soud první stolice nadzástavní věřitelce, firmě R., na částečnou úhradu její pohledávky 15.000 Kč. Dr. Z. podal proti tomu odpor z důvodu, že mu byla pohledávka Alexandrem J-em postoupena. Soud první stolice odpor zamítl, jelikož se postup pohledávky na Dr. Z-a proti ustanovení § 294 ex. ř. stal v době, kdy zřízení nadzástavního práva pro pohledávku firmy R. podle §§ 294 a 320 ex. ř. již bylo řádně provedeno. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Rekursu nebylo vyhověno a napadené usnesení bylo potvrzeno s poukazem na odůvodnění prvního soudu. Na pohledávku Alexandra J-a 25.000 Kč bylo dne 18. ledna 1926 vloženo právo nadzástavní pro pohledávku firmy R. 17.000 Kč. Alexandrem J-em dne 20. září 1927 vykonaný postup pohledávky 25.000 Kč na Dr. Viléma Z-a mohl se státi jen bez újmy zástavního práva firmy R. Jelikož ve smyslu rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 6. září 1928 jest k tomuto právu nadzástavnímu přihlížeti, stalo se přikázání pohledávky této firmě R. právem.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Jest mylným a nemá opory v zákoně názor dovolacího rekurenta, že po udělení příklepu, pokud se týče po splnění dražebních podmínek, když vydražitel zaplatil nejvyšší podání, nelze na hypotekární pohledávce vážnouce na vydražené nemovitosti, zřídit, pokud se týče nabytí zástavního práva a že proto firma R. na pohledávce Alexandra J-a nadzástavního práva nenabyla a nemá proto nároku na částku vypadající

z nejvyššího podání na pohledávku Alexandra J-a. Udělení příklepu, pokud se týče jeho poznámka v pozemkové knize není na závadu zřízení nebo nabytí nadzástavního práva na hypotekárních pohledávkách na vydražené nemovitosti váznoucích, neboť příklep, pokud se týče jeho poznámka má jen účinky vytčené v § 72 knih. zák. a v § 183 ex. ř. Pravo-platným zápisem nadzástavního práva na pohledávce J-ové, byť i po příklepu, nabyla firma R. uvedeného práva a dovolací rekurent upírá jí toto právo, pokud se týče nárok na částku z nejvyššího podání připadlou na zabavenou pohledávku J-ovu neprávem. Pozdější postup pohledávky J-ovy na dovolacího rekurenta nebyl právem firmy R. na újmu (§ 1394 obč. zák.) a byl proti nadzástavnímu právu firmy R., jak dovodily nižší soudy poukazem na §§ 294 a 320 ex. ř., bezúčinný. Dovolací rekurs, jenž domáhá se toho, aby částka vypadající z nejvyššího podání na pohledávku Alexandra J-a byla místo firmě R. přikázána dovolacímu rekurentu jako J-ovu postupníku, jest neopodstatněný.

Čís. 8941. •

Rukojemství nevyžaduje písemné formy (čl. 317 obch. zák.) jen tehdy, je-li samo o sobě obchodem, ať již na straně věřitele nebo rukojmího neb obou, nikoliv však tehdy, není-li samo obchodem a zajišťuje-li jen obchodní dluh.

(Rozh. ze dne 10. května 1929, Rv I 786/28.)

Žalobce, hostinský, zapůjčil Josefu M-ovi, obchodníku s dobytkem, do obchodu 4.000 Kč. Otec Josefa M-a, rolník Václav M., zaručil se žalobci ústně za dluh Josefa M-a. Žalobu proti Václavu M-ovi o zaplacení 4.000 Kč procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. Důvody: Důvod nesprávného posouzení právního shledává odvolatel v tom, že první soud neuznal rukojemský závazek žalovaného za závazek podle práva obchodního a dospěl k názoru, že platného rukojemství tu není, ježto chybí písemná forma podle § 1346 obč. zák., a dovozuje, že poměr mezi žalobcem a synem žalovaného byl obchodem, že tedy i rukojemství žalovaného jest obchodem a pak k platnosti jeho není zapotřebí písemné formy. Než tato výtku nemůže obstát. Že v souzeném případě jde na straně žalovaného o rukojemský závazek podle § 1346 obč. zák., ze zjištěných okolností na jevo vychází a o tom není mezi stranami sporu. Podle § 1346 obč. zák. platí zásada, že k platnosti rukojemské smlouvy jest zapotřebí, by prohlášení, kterým se rukojmí zavazuje, bylo dáno písemně. Avšak zásady té nelze použít, je-li rukojemství samo o sobě obchodem ať již na straně věřitele nebo rukojmího neb obou, neboť pak ve smyslu čl. 317 obch. zák. se nevyžaduje písemné formy ani jiných formalit. Předpokladu toho však není ani na straně žalobcově ani na straně žalovaného. Podle tvrzení žalobce provozuje syn žalovaného Josef M. obchod s dobytkem. Jemu žalobce, hostinský, půjčil do obchodu